

עת"א 60285/03/24 - שמעון ממן (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

14 אפריל 2024

עת"א 60285-03-24 ממן(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני	כב' השופט עמית ציון קאפח
עותר	שמעון ממן (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דוד פדידה

פסק דין

עתירת אסיר שפוט. העותר מלין על כך שבטופס שהייה שנמסר לידו הבין כי 5 החודשים שריצה בגין הפסקה מנהלית של עבודות השירות בתיק אחר לא חושבו ולא מופיעים בטופס. לטענתו חודשים אלו צריכים להיספר במסגרת המאסר הנוכחי ולא במצטבר.

רקע:

ביום 9.7.22 נאסר העותר בגין הפסקה מנהלית של עבודות השירות ל-157 ימים אותם סיים לרצות באופן מלא ב-11.12.22 (ת"פ (שלום ת"א) 50940-08-17) (להלן: "התיק הראשון").

ביום 9.11.22 נעצר האסיר בתיק נוסף במסגרתו הושתו עליו 27 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (ת"פ (שלום ירושלים) 51563-11-22). (להלן: "התיק השני"). גזר הדין ניתן ביום 12.11.23.

ביום 23.1.24 נגזר דינו של האסיר בתיק נוסף בו לא היה עצור בעת מתן גזר הדין (ת"פ (שלום רמלה) 55873-07-20). הושתו על האסיר "מאסר למשך 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יישא את עונשו כש-9 חודשים מתוכו במצטבר לעונש המאסר הקודם שהוא מרצה כיום והיתר בחופף". יש לציין שבגין תיק זה האסיר היה עצור ארבעה ימים. (להלן: "התיק השלישי").

אופן חישוב ספירת ימי המאסר: התקופה שבין 9.7.22 ועד 8.11.22 (הפסקה מנהלית של עבודות השירות-צ.ק)

עמוד 1

אינה נלקחת בחשבון בחישוב הנוכחי מאחר ומדובר במאסר בתיק קודם אותו סיים לרצות **עוד בטרם נגזר דינו בתיק השני**. משכך תחילת הריצוי בשני התיקים האחרונים חלה מיום 9.11.22 למשך 27 חודשים + 9 חודשים וזאת בניכוי 4 ימי מעצר בתיק השני.

על כך מלין העותר.

דין והכרעה:

סעיף 45 (ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 קובע את הכלל ביחס למאסר חופף: **" מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר."**

בענייננו, יש להדגיש כי האסיר סיים לרצות את תקופת מאסרו בתיק הראשון, עוד בטרם נגזר דינו בתיק השני.

יפים לעניין זה דברי כב' הנשיא שפירא בעת"א 13000-07-18 **חסן עומרי נ' שב"ס** (5.8.18): **"כפי שנכתב בע"פ 4519/04 מסרואה נ' מדינת ישראל (10.3.05) הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין הינו כלל של פרשנות. הוא נועד להקל עם נאשם שעה שמתעוררים ספקות באשר ליחס בין העונשים שהוטלו עליו. סעיף 45 אינו קובעה הכרעה ערכית כלשהי באשר לשאלה האם ראוי, ככלל, כי נאשם שהושתו עליו מספר עונשים יישא אותם במצטבר או בחופף. כל שקובע סעיף 45 הוא שבאין קביעה מפורשת, יישא הנאשם בעונשים בחופף."**

בענייננו, בית המשפט שנתן את גזר הדין בתיק השלישי היה מודע למאסרו של האסיר בתיקים הראשון והשני ובלשונו שלו: **"מאסר למשך 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יישא את עונשו כש-9 חודשים מתוכו במצטבר לעונש המאסר הקודם (התיק השני-צ.ק) שהוא מרצה כיום והיתר בחופף"**.

משכך, בית המשפט לא התכוון ולא יכול היה להורות כי החפיפה בין העונשים תכלול גם את המאסר בתיק הראשון, אלא את תחילת ריצוי המאסר בתיק השני.

החפיפה בין המאסרים נולדה עם מתן גזר הדין השלישי המורה על עונש נוסף. טרם מתן גזר דין זה לא הייתה חפיפה בין המאסרים בתיק הראשון ובשני.

כללם של דברים- לא ניתן היה לחפוף את ההפסקה המנהלית של עבודות השירות עם המאסרים השני והשלישי.

משכך, לא נפלה שגיאה בטופס השהייה.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"ד, 14 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.